

РЕШЕНИЕ

№ 32965

гр. София, 08.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 23.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **7058** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на „Бул Енерджи Строй“ ООД, ЕИК[ЕИК], чрез адв. С., против Решение № ПИ-184/18.06.2025 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставено без уважение, като неоснователно, оспорването на Разпореждане изх. № С250022-137-0003324/28.05.2025 г., издадено от Г. А. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение, поради противоречие с материалния закон. Оспорващият се позовава на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г., постановено по т. д. № 8/2019 на ВАС и твърди, че дори и претендираното вземане да произтича от влязъл в сила акт, преценката за изтичане на погасителната давност следва да се направи от периода на възникване на вземането и въз основа на наличието действия по същинско „принудително изпълнение“, предприети за събирането му. В тази връзка настоява, че давността по изпълнителното дело не е била спирана, поради което задълженията са погасени по давност. Сочи се още, че дружеството няма налични суми по сметките си, поради което няма ефективно наложени обезпечителни мерки. Отделно от това се твърди, че дори и да се възприеме, че върху банкови сметки на дружеството е наложен ефективно заповест, то същият има характер на изпълнително действие, а не на обезпечителна мярка. Също така в случая постановлението за налагане на обезпечителни не било връчено на задълженото лице, поради което действията на публичния изпълнител не са довели и до прекъсване на давността. С оглед изложеното се моли съдът да уважи жалбата и да отмени решението на директора на ТД на НАП С. и атакуваното

разпореждане на публичния изпълнител, като се произнесе по същество за отписване на задълженията по изпълнителното дело и прекратяване на същото, като преписката бъде върната на публичния изпълнител.

В съдебното заседание дружеството - жалбоподател „Бул Енерджи Строй“ ООД не изпраща представител.

Ответникът, чрез процесуалния си представител – юрисконсулт М., оспорва жалбата като неоснователна. Счита, че след като дружеството има сметки в конкретните банки, по отношение на които има изпратени заповни съобщения, то това води до ефективно налагане на заповра. Моли съда да отхвърли жалбата и да потвърди решението на директора на ТД на НАП С.. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град като взе предвид изложеното в жалбата, възраженията на ответника и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Срещу жалбоподателя „Бул Енерджи Строй“ ООД е образувано изпълнително дело № 22150000800/2015 г. за събирането на публични задължения, които към 28.05.2025 г. са в общ размер на 31 185,61 лв.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С180022-022-0086831/13.11.2018 г. (л. 18) на публичен изпълнител е наложен заповр върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление находящи се в ТБ „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД и ТБ „БЪЛГАРСКА БАНКА ЗА РАЗВИТИЕ“ АД, за обезпечаване на задължение, което към 13.11.2018 г. е в размер на 84 042,15 лв. (главница и лихви). В тази връзка на основание чл. 200, ал. 1 от ДОПК на търговските банки са връчени заповни съобщения (ЗС). Относно получено ЗС с изх. № С180022-003-0182998/13.11.2018 г. от ТБ „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД е постъпил отговор, че сметките на задълженото лице са заповрирани с посочения размер (л. 21). Във връзка с получено ЗС с изх. № С180022-003-0183002/13.11.2018 г. от ТБ „БЪЛГАРСКА БАНКА ЗА РАЗВИТИЕ“ АД е заявено, че заповрът по цитираното заповрно съобщение е наложен, има и предходен заповр на сметката на дружеството от ЧСИ на стойност 92 920,57 лв., като по същата няма достатъчна наличност (л. 22).

На 30.04.2025 г. е подадено от „Бул Енерджи Строй“ ООД възражение за изтекла погасителна давност с вх. № С250022-000-0253577/30.04.2025 г. за конкретно претендирана сума от задълженото лице.

След извършена преценка относно основателността на подаденото възражение, на 28.05.2025 г. публичният изпълнител е издал Разпореждане с изх. № С250022-137-0003324/28.05.2025 г., с което на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК е отказал да погаси поради изтекла погасителна давност задълженията по изп. дело № 22150000800/2015 г., произлизащи от декларации обр. 6 за ДОО, здравно осигуряване (ЗО) и за авансови вноски за ДДФЛ, по справки-декларации по ЗДДС, по Годишна данъчна декларация по ЗКПО, както и от Акт за установяване на задължение по декларация № Р6493/23.11.2015 г. на [община] за данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци. Задълженията на дружеството към датата на издаване на разпореждането на ПИ /28.05.2025 г./ възлизат общо на 31 185,61 лв., в това число главница и лихви. В разпореждането изрично е посочено, че срокът за доброволно плащане на задълженията е през 2015 г., а предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно от 01.01.2016 г. Отказът на публичния изпълнител е мотивиран с оглед наличие на предприети действия за спиране на давността, визирани в чл. 172, ал.1, т. 5 от ДОПК.

След оспорване на разпореждането по административен ред с Решение № ПИ-184/18.06.2025 г. директорът на ТД на НАП С. е оставил без уважение жалбата на „Бул Енерджи Строй“ ООД, като неоснователна. В решението си директорът на ТД на НАП е отговорил на възраженията на оспорващото дружество, които са идентични с тези релевирани пред съда. Приел е за правилни изводите на публичния изпълнител, че по отношение публичните задължения по изп. № 22150000800/2015 г., в 5-годишния давностен срок са били предприети действия по обезпечаване по смисъла на чл. 202, ал. 1 от ДОПК с издаден на 13.11.2018 г. ПНОМ, поради което давността е спряна, на основание чл. 171, ал. 1, т. 5 от ДОПК. В заключение решаващият орган е изтъкнал, че за задълженията по изпълнителното дело на „Бул Енерджи Строй“ ООД не е изтекла и абсолютната давност по смисъла на чл. 171, ал. 2 от ДОПК.

При тези доказателства по делото Съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от надлежна страна и при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, съдът намира следното:

Обжалваното решение е валиден административен акт, издаден от компетентен орган (съгласно заповед № 3204/14.10.2024 г. на изпълнителния директор на НАП - л. 35 от делото) и в кръга на законоустановените му правомощия по чл. 267 от ДОПК.

Оспореният акт е в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. с § 1 от ДР на ДОПК, включително изложение на фактическите и правните основания за постановяването му. Не се констатира и пороци, съществено засягащи процесуалната законосъобразност на оспореното решение, доколкото при издаването му са съобразени правилата за разглеждане на жалбата по чл. 267 от ДОПК.

Между страните няма спор по фактите. Безспорно е, че вземанията по изпълнителното дело на „Бул Енерджи Строй“ ООД са публични държавни и общински вземания по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 1, т. 3 и т. 9 от ДОПК, установени окончателно по основание и размер. В случая задължения по изпълнителното дело, за които се претендира изтекла давност произлизат от: декларации обр. 6 за ЗО, ДОО и ДДФЛ; Годишна данъчна декларация по ЗКПО № 224351500377609/30.03.2015 г.; справки - декларации по ЗДДС за м.01.2015 г.; м. 03.2015 г.; м. 05.2015 г.; м. 08.2015 г. и м.11.2015 г.; и АУЗД № 6492/23.11.2015 г. на [община] и са дължими през 2015 г. Няма спор, че задълженията не са платени.

Спорът по делото е правен, като противоположните становища поддържани от страните в настоящото производство се отнасят до правилното приложение на материалния закон и се концентрира най-общо във въпроса погасени ли са по давност процесните задължения.

Както бе посочено по-горе, жалбоподателят счита, че към датата на внасяне на искането до публичен изпълнител при ТД на НАП С. (30.04.2025 г.) е налице изтекла погасителна давност за всички задължения по горепосоченото изпълнително дело, които както вече се посочи са със срок за доброволно плащане през 2015 г. Поддържа, че с наложеният заповест на банкови сметки давността не е спряна. Отделно от това изтъква, че преценката за изтичане на погасителната давност следва да се направи от периода на възникването им и въз основа на наличието на същински принудителни действия, които са предприети за събирането му. В този смисъл били и мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. по т. дело № 8/2019 г. на ВАС.

Принудителното изпълнение върху вземания като процесните може да бъде предприето, съответно въз основа на чл. 209, ал. 2, т. 2 ДОПК, както е в случая. За да бъдат предприети действия за принудително събиране на публичното вземане компетентният публичен изпълнител дължи да образува изпълнително дело, ако публичното задължение не бъде платено в срок – чл. 220, ал.1 ДОПК. Образуването на изпълнително дело, както и изпращането на съобщение по чл.

221, ал. 1 ДОПК представляват действия на публичен изпълнител, понеже систематичното им място е в Раздел IV „Действия“, Глава двадесет и пета „Принудително изпълнение“. В ТР № 7 от 15.04.2021 г. по т. д. № 8/2019 г., ОСС на ВАС приема, че образуването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 и съобщението по чл. 221, ал. 1 от ДОПК не прекъсват давността. Тук е мястото да се посочи, че позоваването от жалбоподателя на визираното тълкувателно решение на ВАС е неотнормено към настоящия спор, тъй като тълкувателният акт касае въпроси различни от тези по настоящото дело. В случая следва да се отговори на въпроса настъпили ли са правнорелевантни факти, които да са годни да спрат изтичането на давността за процесните задължения. В тази връзка съдът съобрази следното:

Налагането на обезпечителни мерки е регламентирано с нормите от Раздел II „Обезпечителни мерки“, Глава двадесет и четвърта „Обезпечения“ и доколкото е от компетентността на публичния изпълнител (чл. 195, ал. 3 ДОПК), също представлява негово действие, но не такова, непосредствено свързано с принудителното изпълнение. Това е така, защото е възможно публичното задължение да бъде платено и да не бъдат предприети последващи действия за принудително събиране на вземането. Налагането на обезпечителни мерки, макар да не е действие по принудително изпълнение, е предвидено като самостоятелно основание (чл. 172, т. 5 ДОПК) за спиране на 5-годишната давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК. Така също, с оглед твърденията в жалбата следва да се посочи, че съдебната практика на ВАС също приема, че с налагане на обезпечения по повод на постановление за налагане на обезпечителни мерки по чл. 195 ДОПК се спира давността; /в този смисъл вж. Решение № 11606 от 03.10.2017 г. по адм. дело № 1719/2017 г., Първо отделение на ВАС/.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност, давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения, в зависимост от определен в съответния закон срок. Погасителната давност се прилага и по отношение на вземанията на Държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – Държавата) може да претендира събиране на публичното вземане. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че „публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок“. Основанията за спиране и прекъсване на тази давност са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал. 1 и ал. 2 ДОПК. Така, давността: а/ спира да тече (ал. 1): 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; б/ се прекъсва (ал. 2, изр. първо) с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност – ал. 3 на чл. 172.

В случая публичните задължения на жалбоподателя са установени въз основа на:

1. декларация, обр. № 6:

- ДОО и ЗО за м.12.2014 г., за м.01.2015 г., м.02.2015 г., м.03.2015 г., м.04.2015 г., м.05.2015 г., м.10.2015 г. и задълженията по ЗДДФЛ за първо, второ и трето тримесечие на 2015 г., с дата на доброволно плащане през 2015 г., но това не е било сторено;

2. СД по ЗДДС:

- задълженията за ДДС, произтичащи от 5 броя справки-декларации по ЗДДС, за периодите м.01.2015 г., м.03.2015 г., м.5.2015 г., м.08.2015 г., м.11.2015 г., с дата на доброволно плащане през 2015 г., но очевидно това не е било сторено;

3. Задължение по Годишна данъчна декларация по ЗКПО с вх. № 224351500377609/30.03.2015г., с дата на доброволно плащане през 2015 г., но очевидно това не е било сторено;

4. Акт за установяване на задължение по декларация № 6492/23.11.2015 г. на [община], установяващ задължения за ДНИ и ТБО, дължими през 2015 г., но очевидно това не е било сторено.

За визираните задължения давността започва да тече от 01.01.2016 г., като срокът по чл. 171, ал. 1 ДОПК би изтекъл съответно на 01.01.2021 г., в случай, че междувременно не настъпят обстоятелства по чл. 172, ал.1 и/или ал. 2 ДОПК.

Видно от приложените по делото документи, с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022-022-0086831/13.11.2018 г. (л. 18) е наложен заповор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки, находящи се в ТБ „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД и ТБ „БЪЛГАРСКА БАНКА ЗА РАЗВИТИЕ“ АД, за сумата от 84042,15 лв. (главница и лихви) към 13.11.2018 г. В случая видът на обезпечителната мярка е заповор на банкови сметки в търговски банки, а с оглед нормата на чл. 202, ал. 1 от ДОПК, заповорът се смята наложен от часа в деня на връчване на заповорното съобщение на банката. В тази връзка до търговските банки са изпратени заповорни съобщения, но по делото липсват доказателства коя е датата на връчването им, за да се установи точната дата и час на налагане на обезпечението. Независимо от това, от получения в ТД на НАП С. отговор с изх. № 0890-49-080498 от 14.11.2018 г. на л. 21 от делото, с който ТБ „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД уведомява публичния изпълнител, че заповорът е наложен и отговор с № 4268 от 15.11.2018 г. на л. 22 от делото, с който от ТБ „БЪЛГАРСКА БАНКА ЗА РАЗВИТИЕ“ АД е отговорено, че заповорът по цитираното ЗС е наложен, като има и предходен заповор на сметката на дружеството от ЧСИ, и няма достатъчна наличност/ се установява, че заповорът в първата търговска банка е изпълнявал своето действие към 14.11.2018 г., а във втора ТБ към 15.11.2018 г.

Предвид горното съдът приема, че с цитираното постановление през ноември 2018 г. давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК по отношение всички, изброени по – горе публични задължения е спряла да тече. В тази връзка правилно решаващият орган е приел, че по отношение всички посочени по – горе публични задължения 5-годишният давностен срок е бил спрян преди изтичането му (на 01.01.2021 г.), на основание разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. В цитираната разпоредба законодателят освен, че не е обвързал правното действие на постановлението за обезпечение с надлежното му връчване на задълженото лице, не е поставил и изискване към вида на наложените обезпечителни мерки. С други думи, заповорът на сметката на задълженото лице, като вид обезпечителна мярка, осъществява хипотезата на разглежданата правна норма, поради което публичният изпълнител в хода на изпълнителното производство е извършил процесуално действие, с което на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК е спрял 5-годишната давност, по смисъла на чл. 171, ал. 1 от с.к. За така наложените обезпечителни мерки липсват доказателства, а и не се твърди да са били оспорени по административен и съдебен ред, съответно отменени.

За пълнота на изложението, съдът обръща внимание, че в случая не е изтекъл и абсолютният 10-годишен давностен срок. Според разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността. В конкретния случай за всички задължения по изпълнителното дело 10-годишният давностен срок е започнал да тече от 01.01.2016 г., тъй като същите е следвало да се платят през 2015 г., и към настоящия момент не е

изтекъл.

По изложените съображения настоящият съд, намира, че жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 268 ДОПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Бул Енерджи Строй“ ООД, ЕИК –[ЕИК], подадена чрез управителя Т. В., против Решение № ПИ-184/18.06.2025 г. на директора на ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА „Бул Енерджи Строй“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: